

"ЧИК ПОГОДИ"

Пише:
Небојша
Кнежић

Торонто, март 2008.

Не,, сви ви који почињете да читате ово што је пред вама, није никаква загонетка нити каква заврзлама,, ово је име новинског издања, које је било најважнији извор и путоказ моје младости која се некако истовремено "пробудила" и поклопила са првим бројевима најтиражнијег магазина онога времена, оне старе "Југе"....

Још нисам почео да се бријем и ако су ме старији наговарали да ако већ једном не почнем, брада ми неће израсти или ће бити ријетка као у оних носавих, "сумњивих" индивидуа иза чијих леђа шапућу,, "ма педер болан"!

Ипак сам их послушао, те своје јаране, безбели, јер ако њима небих вјеров'о, па коме бих! Почех се бријати очевим жилетом. Узмем бријаћу четку па се насафуњам сапуном који је имао мирис оног пераћег, кога је мати користила за откухавање веша....

Већ послје мјесец дана,, загледам се у огледало,, али,, нигдје ни једне длаке!! Хмм,, почнем се бријати два пута дневно и сваки час заривам поглед у огледало док ме најрођенији питају, "шта је, да се ниси заљубио у себе"!?

Ма нису они контали, зар са рођеним оцем или мајком да причаш о тим стварима, ма нема теорије, ма теоријске шансе....

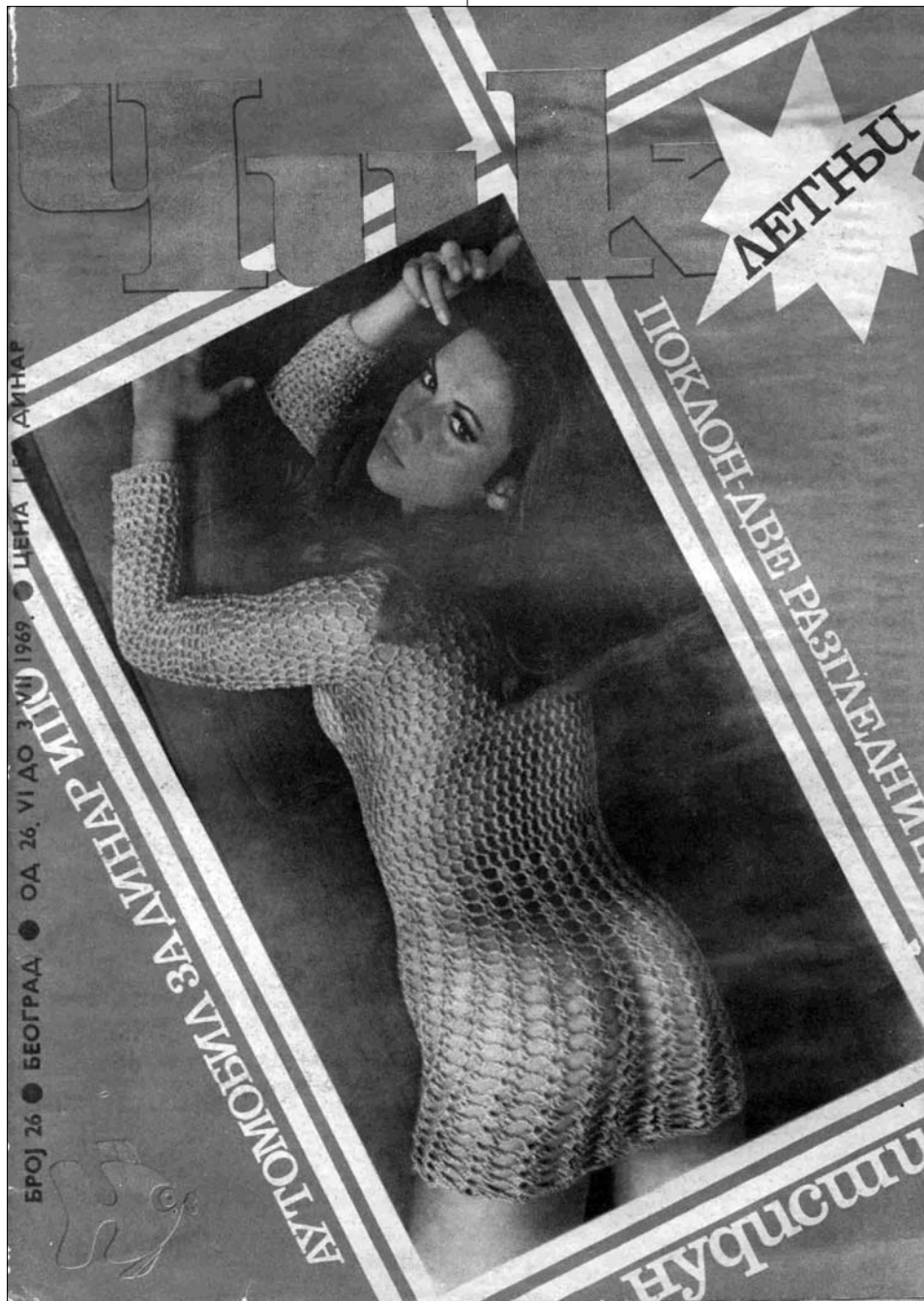
И док се у купатилу свога јарана Шолаје цифрам пред огледалом, пажљиво се загледајући, он ме убјеђује да је у питању само "секунда" па да ми по лицу и тијелу почну искакати длаке! Тјешило ме што их ни он није имао. Нису их имали ни остали и ако су се неки од њих, такође очевим жилетима бријали по неколико пута на дан.

А онда док љено сједећи на степеништу зграде читамо и размјењујемо најновије авантуре Загора и Вукова са Онтарија, најстарији међу нама, Славко "Маца", из њедара извади "Чик погоди". И тог момента сва романтика, илузије, велики снови, неостварени подухвати, жеље и наде, наивност и невиност, ИШЧЕ-ЗНУШЕ као крик неке птице која лепетајући крилима нестаје у даљини.....

Без дисања и као омађијани буљимо у његове странице, черечимо му листове, још ми је у сјећању тијесни костим наше згодне Вере Јефтимиадес која са мачем у руци пријети да је са мојим "романтичним" периодом заувјек свршено. Провјеравам то на слиједој страници а тамо Миља Вујановић тражи да јој пружимо ознојене дланове како би нам предсказала судбину. Затим клима главом и жмгајући очима наводи нас да пређемо на мјесто,

гдје Минимакс љубазно и васпитано захтјева да му сваки од нас покаже десницу шаку. У неком трансу стишћемо ту десну песницу а он се перетски смијешећи удаљава уз оне своје легендарне ријечи "туптуп,, хао,, нема више" а ми коначно окрећемо лист на коме је рубрика ЛЈУБАВНА ИСКУСТВА.

ОСТАЈЕМО БЕЗ ДАХА И ПРЕТВАРАМО СЕ У МУШКАРЦЕ,, ооох како то гордо звучи!!!

Зорица Гајдаш ми постаје дража од Гари Купера, па у својој сада већ "момачкој" соби скидам његову слику и стављам њену. Скидам и плакату "Обрачун код О.К Корала" и лијепим слике из Чика, Шпелу Розин, Бебу Лончар, Јагоду Калопер, Чехињу, Олинку Берову, Јелену Жигон, Веру Чукић, Далиборку Стојшић, Еву Рас, Мелиту Бихаљи, Здравку Крстуловић и многе друге,, нека ми опросте, оне које нисам споменуо, али нисам их заборавио и никада нећу,, па зар бих могао... !?

"хмм,, ма нешто си ублиједио, а да одеш доктору!" каже моја мајка јер скоро да из себе нисам излазио. Закључам се и "учим", читам по стоти пут "ЛЈУБАВНА ИСКУ-

СТВА" Са јаранима се све ређе виђам,, како кажу, "уче" и они,,,, само....!

У школи никаквих резултата, на ивици смо поправних испита а некима наставници отворено пријете да ће изгубити годину. Отац мога друга Џомбе који је наређао пет "комада" бијесно улеће у његову собицу која је уствари била веш кухиња па са зидова сав у пијени и нештедећи и најгоре псовке кида и цијена све те љепотице којима је мој

Чик више не држимо у кухи,, СТРОГО НАМ ЈЕ ЗАБРАЊЕН! Али нипошто га се не одричемо, купујемо га са полица киоска и прије него га изложе, продавци нас знају и само се филозофски смјешкају гледајући како се околомотома чекајући да стигне јутарња тура штампе. Неки од нас у редакцију Чик-а шаљу, конспиративно наравно, адресе под шифрама изражавајући жељу за дописивањем, све се надајући да ћемо тако упознати неку од оних "газдарница", неку "студенткињу" која из малог мјеста долази у велики град па упознаје НАС, можда неку "комшиницу" чији је муж почесто на службеном путу,, али....

Нико нам се никада није јавио и такав "мерак" није нам се догодио. Читали јесмо, "учили" јесмо,, али,, практично, никада ништа.... Али како то признати својим друговима, па зар да им кажемо и до сржи костију их разочарамо да смо тог љета и ако са родитељима послје цијелих "двајес" дана у Градцу код Плоча остали "сухи"

И задњих дана аугуста, у само праскозорје почетка нове школске године сакуписмо се са свих страна, једни дођоше са мора, други са села, а неколицина није ишла нигдје, љето је провела брчкајући се по ријеци Жељезници на Врелу Босне или Бембаши.

"раја,, имам вам нешто причат,, матере ми,, ма тешко је за вјероват'" каже један од нас а ми наћулили уши к'о ловачки керови....

Слушали смо га гутајући кнедле и презирали себе и своју биједу којом нас је живот казнио,, само нисмо то из поноса хтјели показати,, па смо и ми "за трку коња имали" Убједљиво, пазећи да нам глас од силне лажи не задрхти сликовито смо се исповједали о "комплетној" авантури са једном италијанском туристичком коју смо срели на Башчаршији и са којом смо јели ћулбастике, салтанат таву, урмашицу и пили бозе, салепе и химбере, а она све плаћала,, па елегантно завршили у њеној хотелској соби....

Неки су у Цавтату и Улцињу упознали Холанђанке са ранчевима на леђима а онда им помагали поставити шатор,, па испод њега проводили дуге љетње ноћи....

Како не вјеровати онима који нам очију пуног жара и сваки час се кунући у рођену мајку, приповједају о прсатој Чехињи која се у Башким Водама купа иза неких стијена, "као од мајке", а онда....

И даље гутамо кнедле, напињемо се да што масније и убједљивије лажемо,, и док су се из дана у дан множила и гомилала наша љетња "љубавна искуства", зазвонише и школска звона и још једном упртисмо школске торбе у руке а у њима заједно са свескама купусарама и најновији број највећег и најважнијег новинског издања једног времена и једне генерације,, никад заборављени,, легендарни ЧИК ПОГОДИ.....

